

2den og 3die Behandling her i Thinget. Udvalgets Flertal stiller sig til dette Spørgsmaal ganske paa samme Maade, som det tidligere har stillet sig i Dverensstemmelse med den høitærede Minister, der ligeledes meget afgjort udtalte sig mod saaledes at udvide denne Undtagelse, og jeg kan maasse derfor med Hensyn til dette Punkt i alt Fald foreløbig henvisse til Erklæringen. Det vil af de stillede Endringsforslag ses, at Udvalgets Medlemmer stille sig noget forskjelligt overfor dette Spørgsmaal, og navnlig er der Medlemmer, der lægge saa megen Vægt paa, at Ordene „grædse til“ gaa ud, at de, hvis dette ikke sker, sandsynligvis ville finde sig foranledigede til at stemme for det Forslag, som er stillet af et Medlem af Udvalget under Nr. 6, og som gaar ud paa, at sidste Stykke helt skal udgaa. Andre Medlemmer stille sig saaledes, at de principalt ønske dette Stykke udstemt, men, hvis det skal blive staaende der, mene de, at Undtagelsen lige saa vel skal gjælde under det ene Forhold som under det andet. — Af de 6 Endringsforslag er altsaa kun Endringsforlaget under Nr. 3 tilbage, som er stillet af to Medlemmer af Udvalget. Det vil maasse indrømmes, at det har en vis usfyldig Karakter. Hermed skal jeg slutte.

Thygeson: Det ærede Thing vil have set, at et andet æret Medlem af Udvalget, nemlig det 4de Medlem for 10de Kred (Echøler), og jeg have stillet et Endringsforslag til § 11, der gaar ud paa, at der i Bestemmelsen om, at Røer kunne faae Lov til at græsse paa de mindre befærede Beie, efter Ordet „Røer“ skal indskydes Ordet „Geder“. Meningen med Bestemmelsen i § 11 er jo at give Husmænd, der kun have liden Græsning, Leilighed til at benytte Græsset paa de mindre Beie og derved erhverve sig en af Livets første Fornødenheder, nemlig Mælk. Det er paa mange Steder overordentlig væsentligt og undertiden umuligt for Husmændene at faae Mælk, selv om de have

et ikke saa ganske lille Areal, hvorpaa de kunne underholde en Ko; men nu er det afgjort, at Husmændene ville kunne have en lige saa stor og som oftest en større Nytte af Gæder, end de kunne have af Røer. Gæderne nøies med mindre Foder og Græs end Røerne, og de spraaer sig ikke mere Stude paa Beiene end disse, og naar man altsaa kan give Husmændene Tilladelse til under visse Omstændigheder at græsse deres Røer paa Beiene, forekommer det os, at der ogsaa maatte kunne indrømmes dem Ret til at græsse Gæder paa dem. Det er af den Grund, at vi have tilladt os at foreslaa, at Ordet „Gæder“ optages efter Ordet „Røer“ i § 11. Jeg for mit Bedkommende har oprindeligt været imod, at der i noget omhelt Tilfælde skulde kunne gives Tilladelse til at græsse paa Beiene, men da der nu er truffet saadanne Sikkerhedsforanstaltninger, der i mange Tilfælde ville gjøre det næsten umuligt for Husmændene at faae Lov til at græsse paa Beiene, saa kan jeg af Hensyn til Beskeden ikke længere have noget Væsentligt at indvende derimod. Jeg skal dog gjentage, hvad der for mig, da Sagen tidligere var for, her i Thinget var Bevæggrunden til at stemme mod en saadan Bestemmelse. Min Bevæggrund var nemlig den, at det forekommer mig, at man derved vil bringe Husmændene i en uheldig Stilling, saavel overfor Kommunen som overfor Lodsæerne. Paa den ene Side giver man Husmændene en Lov i Haanden, der siger, at de have Ret til at faae Græsning paa Beiene, og paa den anden Side i en Slags Modsetning hertil, indbyder man Tilladelsen i saa mange Kanteler, at jeg tror, at det i Reglen vil være meget sjældent, at Græsningen paa Beiene bliver overdraget til Husmændene. Jeg tror, at naar en Gaardejer erfarer, at Kommunen er tilbøjelig til at give Husmændene Tilladelse til at lade græsse paa disse Beie, saa vil han selv se at faae Lov til at benytte denne Græsning, Noget som jo net ikke er Hensigten med denne Bestemmelse.